

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: S. F.,
sídlem

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2017, č. j. JMK 176397/2017, sp. zn. S-JMK 167930/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2017, č. j. JMK 176397/2017, sp. zn. S-JMK 167930/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních činností, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 225501/2016-6, č. p. 2016/538906 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu (od nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ: v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když:
 - a. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 18. 8. 2016 v 06:46 hod. v Holasicích, na ul. Brněnská č. p. 88 neustanovený řidič vozidla RZ: překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (po zohlednění odchylky měření ± 3 km/h).
 - b. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 28. 10. 2016 v 07:09 hod. v Holasicích, na ul. Brněnská č. p. 88 neustanovený řidič vozidla RZ: překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h (po zohlednění odchylky měření ± 3 km/h)
3. Výše uvedeným jednáním neznámého řidiče bylo porušeno ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž došlo k naplnění znaků přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za spáchání správního deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval zákonností prvostupňového rozhodnutí. V tomto kontextu žalovaný připomněl, že byly žalobkyni doručeny dvě výzvy k úhradě určené částky či sdělení totožnosti řidiče vozidla, ale ani na jednu z nich nebylo reagováno. Teprve následně byl prvostupňovým správním orgánem vydán příkaz ze dne 29. 3. 2017, a to ve lhůtě stanovené v ust. § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“).
5. Pokud se jedná o námitky žalobkyně uplatněné ve vyjádření ze dne 8. 9. 2017, žalovaný se s nimi neztotožnil. Předně poukázal na skutečnost, že byla žalobkyně jako obviněná v prvostupňovém rozhodnutí řádně označena. Stejně tak bylo ze strany příslušného správního orgánu zdůvodněno použití slovního obratu „správní delikt, nyní přestupek“, a to s odkazem na dikci ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona. Obě překročení nejvyšší dovolené rychlosti neznámým řidičem pak byly zdokumentovány automatizovaným technickým prostředkem, který byl v rozhodné

době řádně ověřen. Prvostupňovému orgánu nelze klást k tíži pasivitu žalobkyně, která totožnost řidiče na výzvu nesdělila.

6. Co se dále týče námitky proti zjišťování skutkového stavu věci, žalovaný připomněl, že není povinností správních orgánů provádět všechny navržené důkazy. Prvostupňový správní orgán řádně zdůvodnil, proč považoval podklady založené ve spisu za dostatečné, resp. z jakého důvodu nebylo dokazování dále doplňováno. V této souvislosti žalovaný upřesnil, že by bylo provedení důkazu výsledkem osob zodpovědných za uvedení rychloměru do činnosti nadbytečné, neboť se jednalo o automatizovaný technický prostředek, který samostatně vyhodnocuje jízdu všech vozidel, a to v souladu s návodem k obsluze. Žalobkyni bylo umožněno, aby se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila, ale svého práva nevyužila.
7. Žalovaný se dále neztotožnil ani s argumentací žalobkyně ohledně absence zdůvodnění materiální stránky přestupku. Zejména žalovaný poukázal na skutečnost, že je v případě správního deliktu materiální stránka deliktu naplněna již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace. Není pak povinností příslušného správního orgánu zabývat se společenskou škodlivostí jednání neznámého řidiče vozidla, neboť podle ustálené judikatury postačuje, zda došlo k naplnění zákonných (formálních) znaků skutkové podstaty přestupku. Podle názoru žalovaného byl v řízení zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž byla žalobkyni pokuta s ohledem na okolnosti případu uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

III. Žaloba

8. Žalobkyně namítala, že nebylo ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí z hlediska právní kvalifikace jednoznačně vymezeno jednání, které jí bylo jako provozovateli vozidla kladeno za vinu, přičemž ani nebyla jako viník spolehlivě označena. Podle názoru žalobkyně totiž prvostupňový správní orgán používal v rámci výroku a odůvodnění rozhodnutí současně pojmy správní delikt a přestupek, přičemž deliktní jednání žalobkyně neoznačoval jako skutečnost, která byla bez pochybností prokázána.
9. Dále žalobkyně brojila proti procesnímu postupu prvostupňového správního orgánu, který bez řádného odůvodnění nevyhověl návrhům na doplnění dokazování o uživatelskou dokumentaci k rychloměru a další podklady prokazující, že bylo měření rychlosti provedeno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, tedy za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. V této souvislosti žalobkyně poukázala na skutečnost, že může být měření rychlosti účelově zneužito jako prostředek k získávání finančního příjmu obce, neboť je v daném místě prováděno pouze několik desítek metrů před dopravní značkou zvyšující maximální dovolenou rychlost na 70 km/h. Podle veřejně dostupných informací PČR navíc dochází v dané oblasti průměrně k jedné dopravní nehodě za rok, a to zřídka z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
10. Kromě toho považovala žalobkyně za nesprávné závěry žalovaného ohledně materiální stránky přestupku. Podle jejího názoru musí být u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla v souladu s ustálenou judikaturou posuzováno naplnění nejen formálních znaků skutkové podstaty, ale také určité míry společenské škodlivosti.

Současně musí být každý případ individuálně posuzován, aniž by bylo možné činit paušální závěry o tom, zda je jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti společensky škodlivé či nikoliv. K tomu žalobkyně doplnila, že se správní orgány materiální stránkou přestupku zabývaly pouze v obecné rovině, aniž by zohlednily rozhodné okolnosti, jako je zvýšení nejvyšší dovolené rychlosti dopravním značením vzdáleným pouze několik desítek metrů od místa měření rychlosti. Daný úsek pozemní komunikace je navíc podle výše uvedených informací PČR bezpečný.

11. Závěrem žalobkyně namítala, že se žalovaný dostatečně nezabýval námitkou nesrozumitelnosti, popř. rozporu výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zejména žalobkyně opětovně poukázala na skutečnost, že prvostupňový správní orgán používal současně pojmy „přestupek“ a „správní delikt“, přestože měla být odpovědnost za jednání žalobkyně posuzována podle právní úpravy platné a účinné v době jeho spáchání, jak stanovuje ust. § 112 odst. 4 nového přestupkového zákona. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný považoval podanou žalobu za nedůvodnou, a to z následujících důvodů. Pokud se jedná o namítanou nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí, žalovaný připomněl, že došlo nabytím účinnosti nového přestupkového zákona ke změně terminologie, což bylo při rozhodování v souladu se zákonem reflektováno a zdůvodněno.
13. Ve vztahu k ostatním námitkám žalovaný pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že jsou v řízení o deliktu provozovatele vozidla posuzovány pouze formální znaky skutkové podstaty přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti neznámým řidičem. Materiální znak je posuzován až v rámci odpovědnosti provozovatele vozidla, který je ze zákona povinen zajistit dodržování pravidel silničního provozu.

V. Správní spis

14. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku ze dne 24. 8. 2016 doplněné o záznam přestupku ze dne 18. 8. 2016, kartu vozidla RZ:, stanovisko PČR – schválení úseku pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice (také na ul. Brněnská) ze dne 5. 6. 2015 a v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru RAMET 10T č. 15/0184. Dále bylo do správního spisu založeno oznámení přestupku ze dne 2. 11. 2016, včetně záznamu o přestupku ze dne 28. 10. 2016 a v rozhodné době platného ověřovacího rychloměru RAMET 10T č. 15/0185.
15. Na základě těchto pokladů byla žalobkyně jako provozovatel vozidla prostřednictvím písemných výzev ze dne 24. 8. 2016 a ze dne 2. 11. 2016 vyzvána k tomu, aby uhradila určenou částku nebo sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla. Jelikož prvostupňový

orgán neobdržel na uvedené výzvy odpověď, bylo ve věci přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti prvostupňovým správním orgánem usnesením rozhodnuto o odložení věci. Následně byl vydán příkaz ze dne 29. 3. 2017, proti kterému podala žalobkyně odpor. Z toho důvodu bylo zahájeno správní řízení a žalobkyně byla vyrozuměna o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 11. 9. 2017, včetně možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

16. V této souvislosti bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno písemné vyjádření žalobkyně ze dne 7. 9. 2017, prostřednictvím kterého navrhla doplnění dokazování o dokumenty týkající se dodržení podmínek měření rychlosti podle ust. § 79a zákona o silničním provozu (určení místa měření PČR, zvýšení bezpečnosti provozu), včetně veřejnoprávní smlouvy mezi obcí Holasice a obcí Židlochovice a kopie ověření rychloměru. Současně žalobkyně požadovala doložení toho, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek, používaný příslušnou obecní policií, a to na základě uživatelské dokumentace.
17. Prvostupňový správní orgán poté dne 11. 9. 2017 provedl v nepřítomnosti žalobkyně dokazování obsahem správního spisu. Následně vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně prostřednictvím zmocněnce odvolala. Namítána byla nejen nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, ale také nedostatky provedeného měření rychlosti, procesní pochybení ohledně zjišťování skutkového stavu a absence řádného zdůvodnění materiální stránky přestupku. Prvostupňový správní orgán poté postoupil odvolání žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Předně bylo v žalobě namítáno, že je prvostupňové rozhodnutí nesrozumitelné, neboť z něj není zřejmé, jaké jednání bylo žalobkyni kladeno za vinu a zda se jej skutečně dopustila. Konkrétně žalobkyně poukázala na skutečnost, že příslušný správní orgán v rámci právní kvalifikace užil slovního obratu „správní delikt, nyní přestupek“, jehož spáchání navíc nepovažoval za jednoznačné. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
23. Oba správní orgány reflektovaly skutečnost, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti neznámým řidičem a souvisejícímu deliktnímu jednání žalobkyně jako

provozovatele vozidla došlo ve dnech 18. 8. 2016 a 28. 10. 2016, tedy ještě před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona ode dne 1. 7. 2017. V tomto ohledu je nutné připomenout, že je za účelem posouzení viny a právní kvalifikace rozhodná právní úprava platná a účinná ke dni spáchání deliktu, pakliže není pozdější právní úprava pro obviněného příznivější (ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona).

24. Pokud tedy správní orgány jednání žalobkyně kvalifikovaly podle právní úpravy platné a účinné ke dni jeho spáchání, postupovaly zcela v souladu se zákonem a základními zásadami správního trestání. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v rámci svých rozhodnutí poukázaly na to, že byla vydána již za účinnosti nového přestupkového zákona, kterým došlo díky již citovanému ustanovení § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona ke změně dosavadní dvojkolejnosti přestupků a (jiných) správních deliktů, neboť jsou dále souhrnně označovány jako přestupky podle tohoto zákona. Ve vztahu k posouzení viny žalobkyně se však jednalo pouze o změnu terminologie, neboť její jednání nepřestalo být změnou právní úpravy považováno za protiprávní a sankcionovatelné. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt) zůstala totiž v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zachována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Podle názoru krajského soudu pak nelze považovat prvostupňové rozhodnutí za nesrozumitelné pouze proto, že v něm bylo stejně jako ze strany odvolacího správního orgánu upozorněno na terminologickou změnu, která byla přijetím nové právní úpravy učiněna. Žalobkyně sice v této souvislosti poukázala na ust. § 112 odst. 4 nového přestupkového zákona, ale z jeho dikce vyplývá pouze povinnost správních orgánů postupovat v zahájených a pravomocně neskončených řízeních podle dosavadních právních předpisů, což nebylo v nyní posuzované věci nijak porušeno.
26. Stejně tak je nutné argumentovat ve vztahu k zcela legitimnímu závěru prvostupňového správního orgánu, že nelze deliktní jednání provozovatele vozidla zaměňovat s přestupkem neznámého řidiče, a to například proto, že se v jednom případě jedná o odpovědnost objektivní a ve druhém subjektivní. Krajský soud proto musí přisvědčit žalovanému, že byla související námitka žalobkyně brojící proti nesrozumitelnému odlišení deliktu provozovatele vozidla a přestupku řidiče založena pouze na vytržení části textu z kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
27. Krajský soud pak nad rámec uvedeného dává žalobkyni částečně za pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán použil ve výroku nevhodnou formulaci spočívající v tom, že se *měla* dopustit správního deliktu (dnes přestupku). V kontextu zbytku výrokové části prvostupňového rozhodnutí však není pochyb o tom, že prvostupňový správní orgán považoval deliktní jednání žalobkyně za spolehlivě prokázané, neboť v kvalifikaci skutkové věty pod právní větu výslovně uvádí, že „tím došlo k porušení“ citovaných ustanovení zákona o silničním provozu a ke „spáchání přestupku“, z čehož následně dovodil, že došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (nyní přestupku ve smyslu § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona). Z kontextu výrokových vět prvostupňového rozhodnutí se nejedná proto o vadu, která by závěry

ohledně viny žalobkyně důvodně zpochybnila a měla tak sama o sobě za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

28. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že nebylo ze strany prvostupňového správního orgánu vyhověno návrhům na doplnění dokazování, aniž by byl takový postup řádně zdůvodněn. Krajský soud v tomto ohledu předně připomíná, že správní orgány jsou podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V opačném případě, nelze-li pomocí dokazování pochybnosti odstranit, musí aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, tedy rozhodnout ve prospěch obviněného.
29. K tomu je ovšem nutné doplnit, že správní orgány nejsou podle ust. § 52 správního řádu vázány návrhy účastníků řízení, pakliže nemohou přispět k objasnění skutkového stavu věci. Z toho samozřejmě nelze dovodit, že by mohlo rozhodování správních orgánů vykazovat znaky libovůle, neboť musí být každé neprovedení důkazu či jeho hodnocení v neprospěch obviněného řádně zdůvodněno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).
30. V nyní posuzované věci se jednalo o správní delikt (dnes přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobkyně jako provozovatel vozidla nezajistila dodržování pravidel silničního provozu neznámým řidičem, který se dopustil jednání majícího znaky přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za účelem posouzení naplnění formálních znaků skutkové podstaty daného přestupku bylo ze strany správních orgánů dokazování skutkového stavu založeno zejména na záznamech o přestupku, v rozhodné době platných ověřovacích listech rychloměru a stanovisku PCR – schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice. Důkazní návrhy žalobkyně se sestávaly zejm. z požadavku provedení důkazu uživatelskou dokumentací k měřicímu zařízení a důkazu, že měření bylo provedeno MP Židlochovice (výslech svědků.)
31. K tomu je nutné poukázat na skutečnost, že došlo ke změření rychlosti vozidla žalobkyně automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, přičemž je u daného druhu deliktního jednání možné obecně považovat za stěžejní důkaz zejména výstupní fotografii (včetně vygenerovaných údajů o měření) z rychloměru, pakliže byl v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, řádně ověřen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015 – 46).
32. Nelze samozřejmě zpochybnit, že mohou nastat případy, kdy lze mít i přesto důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření, a to zejména tehdy, pokud vykazuje výstupní fotografie zásadní nedostatky (např. vozidlo není na fotografii spolehlivě zachyceno, nachází se mezi ním a radarovým svazkem viditelná překážka apod.). V nyní posuzované věci však krajský soud stejně jako správní orgány žádný z uvedených nedostatků v záznamech o přestupcích neshledal, neboť na obou z nich je viditelně zachyceno vozidlo žalobkyně (i při nočním měření dne 28. 10. 2016 jsou patrné svítilny vozidla a registrační značka), které je zachyceno na samotném středu fotografie (na noční fotografii s o něco hůře rozeznatelnými obrysy vozidla), a

záznamy obsahují jak údaje o rychloměru, tak místu, času a způsobu spáchání přestupku.

33. Nelze navíc opomenout, že žalobkyně sice ve správním řízení navrhovala doplnění dokazování uživatelskou dokumentací rychloměru, ale svůj návrh odůvodnila pouze spekulativním závěrem o účelovosti prováděného měření rychlosti z důvodu získávání příjmů do obecního rozpočtu. Žádné konkrétní nedostatky provedeného měření rychlosti a pořízených záznamů však nenamítala. Z toho důvodu dospěl krajský soud k závěru, že lze považovat z hlediska přezkoumatelnosti za dostatečné, pokud bylo s odkazem na podklady založené ve správním spisu další dokazování v tomto ohledu považováno za nadbytečné.
34. Přestože tedy nedošlo ze strany neznámého řidiče k markantnímu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což bylo zohledněno uložením pokuty na samotné spodní hranici stanovené zákonem, byly formální znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu prokazatelně naplněny.
35. Co se pak týče dalších důkazních návrhů ohledně dodržení požadavků na měření rychlosti obecní policií za účelem zvýšení bezpečnosti provozu podle ust. § 79a zákona o silničním provozu, prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí odkázal na výše uvedené stanovisko PČR – schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice, ve kterém je záměr spočívající ve zvýšení bezpečnosti provozu na daném úseku pozemní komunikace výslovně deklarován. Ve vztahu k namítanému účelu měření rychlosti lze poukázat na úvahy prvostupňového správního orgánu ohledně společenské škodlivosti jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což má obecně za následek zhoršení reakční schopnosti řidiče na nepředvídatelné situace v silničním provozu, a to zejména na území obce, kde je zvýšený pohyb osob předpokládán. Podle názoru krajského soudu se jedná o zcela relevantní úvahy, které nelze zpochybnit pouze odkazem na nízkou nehodovost v místě prováděného měření rychlosti.
36. Žalobkyně totiž nevzala vůbec do úvahy skutečnost, že permanentní provádění měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem včetně následného postihu pachatelů přestupků, může naopak působit výchovným a preventivním způsobem. Sama žalobkyně ostatně v žalobě uvedla, že je stacionární měření rychlosti Městskou policií Židlochovice celorepublikově či obecně známou skutečností. Přestože pak krajský soud nepovažuje za bezpředmětnou argumentaci, že je měření rychlosti prováděno v blízkosti dopravní značky zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h, nelze z toho automaticky dovodit výhradně účelový postup obecní policie, a to za účelem dosažení vysokého výběru pokut.
37. Krajský soud v tomto kontextu připomíná, že je zcela standardní dopravní situací, že dochází dopravní značkou značící konec území obce (IZ 4b – vyhláška č. 294/2015 Sb.) k tomu, že je nejvyšší dovolená rychlost okamžitě zvýšena z 50 km/h na 90 km/h. Z toho ovšem nelze dovodit, že je řidič oprávněn již před danou dopravní značkou kontinuálně zvyšovat rychlost vozidla, která je z důvodu bezpečnosti provozu a obyvatel na celém území obce zákonem striktně omezena. Je pak primárně úkolem obecní policie, aby v součinnosti s PČR na základě místních znalostí posoudila, v jakém místě bude provádění měření rychlosti za účelem zvýšení bezpečnosti provozu

nejefektivnější, aniž by bylo úkolem zdejšího soudu či správních orgánů, aby jejich činnost v tomto ohledu (vyjma excesivních případů) jakkoliv nahrazoval.

38. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že žalovaný řádně nevypořádal odvolací námitku ohledně nedostatečných úvah prvostupňového správního orgánu ve vztahu k materiální stránce přestupku. Současně žalobkyně doplnila, že je závěr žalovaného v rozporu s ustálenou judikaturou, pakliže vychází z předpokladu, že nemusí být v případě správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupku provozovatele vozidla) společenská škodlivost vůbec posuzována.
39. K tomu krajský soud předně uvádí, že je třeba odlišovat mezi materiální stránkou deliktního jednání provozovatele vozidla a jeho řidiče (výhradně fyzické osoby), které by byl v případě zjištění totožnosti za překročení nejvyšší dovolené rychlosti postižen. Krajský soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona sice nebyla podmínka společenské škodlivosti u tzv. jiných správních deliktů zákonem výslovně stanovena, ale byla dovozena na základě analogie zásad trestního práva judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135).
40. Žalovaný nicméně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě tuto skutečnost nijak nezpochybnil, ale naopak upřesnil, že se v případě správních deliktů (dnes přestupků) provozovatele vozidla neposuzuje materiální stránka přestupku spáchaného neznámým řidičem. Podle názoru krajského soudu je tento závěr zcela správný, a to z následujících důvodů. V rámci stanovení podmínek subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla totiž bylo již v rozhodné době v ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.“* Z dikce citovaného ustanovení pak vyplývá, že je odpovědnost právnícké osoby podmíněna naplněním pouze těch znaků přestupku, které vyplývají přímo ze zákona o silničním provozu a nejsou tedy dovozeny až na základě obecné právní úpravy či analogicky uplatněných zásad trestního práva, jako je tomu např. u věku, přičetnosti, právního omylu či materiální stránky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46).
41. Z toho důvodu se správní orgány nemusí zabývat tím, zda bylo jednání neznámého řidiče společensky škodlivé, přestože tak prvostupňový správní orgán vedle posouzení materiální stránky správního deliktu (dnes přestupku) v rámci odůvodnění svého rozhodnutí učinil. Co se poté týče deliktního jednání provozovatele vozidla, lze skutečně předpokládat, že je jeho společenská škodlivost naplněna již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by musel nastat škodlivý následek, jak ostatně žalovaný s odkazem na prvostupňové rozhodnutí a dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu správně poznamenal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 1 As 237/2015-31).
42. Podrobně lze odkázat rovněž na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2018, č. j. 44 A 6/2018-30, ve kterém byl dříve vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu aplikován: *„Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu koncipována jako odpovědnost objektivní, přičemž neprobíhá*

dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky.“ (rozhodnutí krajských soudů na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz).

VII. Závěr a náklady řízení

43. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. května 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.